

Arrest

nr. 256 676 van 17 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 februari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker heeft op 13 juni 2016 het Schengengebied betreden via Nederland met een visum voor een voorziene verblijfsduur van 20 dagen.

1.2. Verzoeker diende op 16 januari 2018 een eerste aanvraag in tot gezinshereniging in functie van zijn in België verblijvende Nederlandse schoonzus, die op 25 april 2018 uitmondde in een beslissing tot weigering van verblijf, getroffen door de stad Antwerpen. Deze beslissing werd niet aangevochten

1.3. Verzoeker diende op 29 augustus 2018 een tweede aanvraag in tot gezinshereniging in functie van zijn in België verblijvende schoonzus, die op 28 februari 2019 uitmondde in een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 werd niet aangevochten.

1.4. Verzoeker diende vervolgens op 19 maart 2019 een derde gelijkaardige aanvraag in, die uitmondde in een beslissing van 16 juli 2019 tot weigering van verblijf (bijlage 20). Deze bijlage 20 werd niet aangevochten.

1.5. Op 16 augustus 2019 diende verzoeker een vierde gelijkaardige aanvraag in tot gezinshereniging.

1.6. Op 13 december 2019 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing, dat de Raad heeft verworpen op 27 juli 2020, bij arrest nr. 238 984.

1.7. Op 19 augustus 2020 diende verzoeker een vijfde gelijkaardige aanvraag tot gezinshereniging in.

1.8. Op 17 februari 2021 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, dit onder de vorm van een bijlage 20. Het beroep dat tegen deze bijlage 20 werd ingediend, werd verworpen bij arrest van 17 juni 2021 met nr. 256 675.

1.9. Eveneens op 17 februari 2021 legde de verwerende partij een inreisverbod op. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer, die verklaard te heten

Naam: N.

Voor naam: T.

Geboortedatum: 27.03.1993

(...)

Nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 17.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot vijf maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens in functie van dezelfde referentiepersoon, met name zijn Nederlandse schoonzus [E.Y.J.] (°20.08.1987) die legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 16.01.2018, werd op 25.04.2018 geweigerd. Op 29.08.2018 diende betrokkene een nieuwe aanvraag in in functie van voormelde schoonzus. Deze aanvraag werd op 28.02.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 28.02.2019 aan betrokkene werd betekend, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan

een maand later, op 19.03.2019 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 16.07.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 17.07.2019 aan betrokkene per aangetekend schrijven werd betekend. Nog geen maand later diende betrokkene op 16.08.2019 een vierde aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 13.12.2019 geweigerd (bijlage 20), beslissing die op 16.12.2019 aan betrokkene via aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene stelde beroep in tegen deze beslissing, hetwelke door de RvV op 27.07.2020 werd verworpen bij arrest 238 984. Opnieuw minder dan een maand later diende betrokkene voor de vijfde maal gezinshereniging in, meer bepaald op 19.08.2020. Deze aanvraag maakt het voorwerp uit van huidige weigeringsbeslissing. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende tot vijf maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens in functie van dezelfde referentiepersoon, met name zijn Nederlandse schoonzus [E.Y.J.] (°20.08.1987) die legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 16.01.2018, werd op 25.04.2018 geweigerd. Op 29.08.2018 diende betrokkene een nieuwe aanvraag in in functie van voormelde schoonzus. Deze aanvraag werd op 28.02.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 28.02.2019 aan betrokkene werd betekend, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 19.03.2019 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 16.07.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 17.07.2019 aan betrokkene per aangetekend schrijven werd betekend. Nog geen maand later diende betrokkene op 16.08.2019 een vierde aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 13.12.2019 geweigerd (bijlage 20), beslissing die op 16.12.2019 aan betrokkene via aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene stelde beroep in tegen deze beslissing, hetwelke door de RvV op 27.07.2020 werd verworpen bij arrest 238 984. Opnieuw minder dan een maand later diende betrokkene voor de vijfde maal gezinshereniging in, meer bepaald op 19.08.2020. Deze aanvraag maakt het voorwerp uit van huidige weigeringsbeslissing. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.02.2019 dat hem betekend werd op 28.02.2019. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester In het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonzus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-

wet), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting, verschaft hij volgende concrete toelichting bij zijn middel:

“5.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod als volgt geformuleerd: (...)

Er wordt dus verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich slechts tot een standaard motivering en tot een opsomming van de vorige verblijfsaanvragen en bevelen om het grondgebied te verlaten (dit zijn: 4 voorafgaande weigeringsbeslissingen en 1 voorafgaand bevel om het grondgebied te verlaten), doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt.

Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoeker al meerdere keren een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan in functie van zijn schoonzus, die werden afgewezen en waarbij hem twee maal (huidige weigeringsbeslissing inclusief) een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Dergelijke gebrekkige en standaard motivering kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelijkheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Verzoeker heeft hier immers zijn familie. De referentiepersoon en haar echtgenoot/de broer van verzoeker verblijven hier op legale wijze (stuk 3).

Verzoeker was onvermogen in zijn land van herkomst (Marokko) (stuk 4) en daarbij ten laste van de referentiepersoon (stuk 5). Deze stukken werden voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging: het betreffen stukken waaruit blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de (eerste) aanvraag gezinshereniging tijdens bepaalde jaren geen enkele vorm van inkomsten genoot en in andere jaren zeer beperkte inkomsten genoot uit een beroepsactiviteit, dewelke slechts van korte duur was. Alleszins had hij onvoldoende inkomsten om in zijn eigen basisbehoeften te kunnen voorzien, reden waarom hij financieel afhankelijk was van de referentiepersoon; hij had tevens geen eigendommen in Marokko.

Verzoeker maakt was dus jaren afhankelijk van de referentiepersoon, waardoor zij een nauwe band hebben!

Hij toonde dit op afdoende wijze aan, doch dit wordt op geen enkele wijze opgenomen in de motivering van verwerende partij.

Verzoeker werd alleszins naar aanleiding van deze eerste aanvraag in het bezit gesteld van een oranje kaart, geldig voor een periode van zes maanden vanaf de aanvraag.

Na quasi elke aanvraag actualiseerde verzoeker zijn aanvraag en zo diende hij na zijn eerste aanvraag dan ook een tweede, een derde, ... aanvraag in waarbij hij zijn dossier heeft geactualiseerd met nieuwe stukken! Bovendien werd er slechts eenmaal voor huidige weigeringsbeslissing een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Stellen dat het indienen van een zoveelste aanvraag - waarbij verzoeker zijn dossier telkenmale heeft geactualiseerd met nieuwe stukken - “misbruik van de verblijfswetgeving” betreft, is nogal kort door de bocht en gaat in tegen alle redelijkheid!

Naar aanleiding van de bijlagen 20, diende verzoeker immers altijd nieuwe stukken in. om op deze manier te proberen om tegemoet te komen aan de weigeringsgronden aldaar.

Er kan dan ook weinig ernstig worden gesteld dat er in casu sprake is van misbruik, of schending openbare orde, of van enige andere reden waarom een inreisverbod van 3 jaar zou kunnen worden opgelegd.

Het is wel degelijk de bedoeling van verzoeker op hier op legale wijze te verblijven.

Bovendien werd er in de bestreden beslissing ook geen rekening gehouden met de wereldwijde coronapandemie, waardoor verzoeker al bijna een jaar niet kan terugkeren naar Marokko . Wat moest hij doen? Hier dan maar op illegale wijze verblijven? Het is dus niet meer dan normaal, en zijn recht, om de aanvraag gezinshereniging opnieuw in te dienen.

Alleszins werd verzoeker telkenmale opnieuw in het bezit gesteld van een oranje kaart, waardoor hij telkens op legale wijze op het grondgebied mocht verblijven.

Verzoeker heeft hier dan ook grotendeels op legale wijze hier verbleven onder dekking van zijn oranje kaart. Hij wenst daarbij dat zijn aanvraag tot gezinshereniging op basis van zijn schoonzus wordt goedgekeurd, daar hij weldegelijk financieel ten laste is van deze laatste én thans deel uitmaakt van diens gezin, zoals verzoeker dan ook aantoonde in het kader van zijn laatste aanvraag tot gezinshereniging (tegen deze weigeringsbeslissing werd dan ook beroep ingesteld).

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, met dan nog een duur van drie jaar, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd. Verzoeker geniet immers van een blanco strafblad en heeft hier reeds zijn best gedaan om zich te integreren (stuk 6 - het betreffen stukken m.b.t. verzoeker zijn leven en integratie in België: cursussen Nederlands, cursussen inburgering, stage-contract, attest OCMW 'geen financiële steun, ...), waardoor een inreisverbod voor de maximale termijn niet proportioneel is.

6.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

- 1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

In casu is dit op geen enkele wijze gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23):

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent het opleggen én omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar, waarbij verwerende partij zich beperkt tot uiterst standaard motivering en een opsomming van de vorige verblijfsaanvragen.

Waarom dit het opleggen van een inreisverbod verantwoordt in de specifieke omstandigheden van verzoeker én waarom deze termijn van drie jaar wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

7.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Verzoeker onderhoudt hier een familieleven met de referentiepersoon, en daarnaast ook een privéleven gelet op zijn jarenlang verblijf en integratie.

Verzoeker was onvermogen in zijn land van herkomst (Marokko) (stuk 4) en daarbij ten laste van de referentiepersoon (stuk 5). Hij werd dus financieel gesteund door de referentiepersoon en diens echtgenoot/zijn broer. Anderzijds vormt hij sinds zijn komst naar België en intussen dus reeds iaren 1 gezin met de referentiepersoon en zijn broer.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze familiebanden. Indien dit inreisverbod van 3 iaar (0, immers wordt gehandhaafd, zullen verzoeker en de referentiepersoon/zijn broer lang van elkaar gescheiden zijn en zal het lang duren eer verzoeker het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren.

Bovendien wordt verzoeker gedwongen om terug te keren naar een toestand van onvermogenheid in Marokko en ook dat treft zijn privé en gezinsleven.

Daarnaast heeft verzoeker heeft tevens een integratie doorqemaakt en onderhoudt hij hier dus zijn privéleven (stuk 6).

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoeker.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de privé en familiale leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot een standaard motivering in dit verband.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730):

“Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechtbank van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).”

8.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende tot geen rekening gehouden met het privé en familieleven van verzoeker in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt evenwel het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis. ”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op privé-, familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een privé-, familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé-, familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende, zelfs geen, rekening heeft gehouden met het privé- en familieleven van verzoeker, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoeker kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers privé- en familieleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

2.2. Waar verzoeker in de uitgebreide theoretische uiteenzetting ter ondersteuning van het middel verwijst naar het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play, stelt de Raad vast dat de schending van deze beginselen niet wordt uitgewerkt in het middel. Er wordt op geen enkele manier concreet uiteengezet hoe deze beginselen worden geschonden door de bestreden beslissing. Ook wat betreft de in de hoofding van het middel aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, ontbreekt elke concrete toelichting van de wijze waarop deze bepaling zou zijn geschonden.

Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Waar verzoeker stelt dat de noodzaak voor het opleggen van een inreisverbod slechts op stereotiepe wijze werd gemotiveerd, wijst de Raad erop dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Alleszins ziet de Raad niet in waarom verweerder zich, voor de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, niet kon beperken tot de hierboven weergegeven motieven. Indien verweerder vaststelt dat verzoeker ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dus geen termijn krijgt om vrijwillig te vertrekken – wat reeds werd vastgesteld in de bevelscomponent van de in punt 1.8. bedoelde bijlage 20 – rust er immers de verplichting op hem om een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Verder bevat de bestreden beslissing duidelijk motieven aangaande de duurtijd van het inreisverbod (cf. infra punt 2.7). Hiermee voldoet verweerder aan de formele motiveringsplicht. Deze legt hem niet op om motieven te hernemen die in de in punt 1.8. bedoelde bijlage 20 figureren inzake de beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet kan verdedigen op de betrokken motieven, wat het hoofdoel is van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt niet aangetoond door theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht of de overtuiging van verzoeker dat de bestreden beslissing maar “schaars” gemotiveerd is of getuigt van een “gebrekkige motivering” of “niet op afdoende wijze [motiveert] waarom dit een inreisverbod en dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt”. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit – en die erop wijzen dat hij deze motieven begrijpt en zich erop verdedigt – wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7

december 2001, nr. 101.624). In de materiële motiveringsplicht zit aldus het redelijkheidsbeginsel vervat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Waar verzoeker zich richt tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, wijst de Raad er nog eens op dat deze beslissing is gestoeld op de beslissing van 17 februari 2021 om hem, bij het bevel om het grondgebied te verlaten, geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Het thans bestreden inreisverbod doet niet meer dan te herhalen waarom er geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoeker kan zich, in het kader van huidig verzoekschrift, dan ook niet meer tegen deze vaststelling verzetten. Zoals hierboven reeds gesteld, blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet dat op verweerder de verplichting rust om een inreisverbod op te leggen wanneer hij vaststelt dat de verzoekende partij zich in de hierin weergegeven situatie(s) bevindt. Verweerder diende dan ook niet verder te motiveren waarom hij een inreisverbod oplegt. In de mate dat verzoeker ingaat op het motief dat hij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt, tegen de finaliteit van deze wet in, en stelt dat dit bezwaarlijk een schending van de openbare orde uitmaakt, wijst de Raad erop dat het inreisverbod in casu niet is gestoeld op artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, zodat deze bepaling niet van toepassing is. Alleszins dient te worden opgemerkt dat verweerder in de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod wel degelijk een afweging heeft gemaakt van de elementen, vervat in voormelde wetsbepaling. Verzoekers betoog dat niet blijkt of er rekening werd gehouden met voormelde elementen, mist aldus hoe dan ook feitelijke grondslag.

2.7. Waar verzoeker zich richt tegen de beslissing om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen, leest de Raad in de beslissing dat verweerder volgende concrete elementen heeft weerhouden:

- verweerder somt de 5 verblijfsaanvragen op die verzoeker heeft ingediend en benadrukt dat deze telkens kort na een weigering telkens in functie van dezelfde referentiepersoon werden ingediend; verzoeker misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in volgens verweerder;
- verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2019, hoewel hij door de stad Antwerpen, aan de hand van een Sefor-brochure, was geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek;
- verzoeker is een volwassen persoon van wie mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonzus en ondanks het precaire verblijf in België; nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn;
- er zijn geen minderjarige kinderen in België;
- er is geen sprake van enige aangetoonde medische problematiek in hoofde van verzoeker.

Verweerder concludeert: *“Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar. meer dan proportioneel Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”*

2.8. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, is de motivering voor de duurtijd van het inreisverbod dus niet louter beperkt tot een verwijzing naar meerdere afgewezen verblijfsaanvragen en de afgifte van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Evenmin geeft de betrokken motivering er blijk van dat verweerder op nagenoeg automatische wijze een inreisverbod heeft opgelegd voor de maximumduur van drie jaar. Het gaat erom dat verweerder een duurtijd voor het inreisverbod moet vaststellen, waarbij hij rekening houdt met de relevante omstandigheden van het individuele geval waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. Hij toont ook niet aan dat verweerder specifieke omstandigheden die zijn zaak kenmerken heeft veronachtzaamd bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

2.9. Waar verzoeker benadrukt dat hij alhier grotendeels op legale wijze heeft verbleven, dit onder dekking van een attest van immatriculatie, wijst de Raad erop dat dergelijk attest enkel een voorlopig verblijfsdocument is, bedoeld om verzoekers verblijf in België te dekken gedurende de tijd die nodig is om zijn verblijfsaanvraag te onderzoeken. Een attest van immatriculatie kan niet worden gelijkgesteld met een toelating of machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. Het gaat, zoals verweerder in de bestreden beslissing ook stelt, slechts om een situatie van precair verblijf. Hierop wijst ook artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat verweerder deze periodes van precair verblijf die gepaard gingen met de afgifte van een attest van immatriculatie zodra verzoeker had aangetoond alhier een Nederlandse schoonzus te hebben, zijnde de echtgenote van zijn broer, incorrect heeft beoordeeld. Verzoeker benadrukt voorts de elementen die zijn zaak kenmerken – hij was onvermogen in Marokko en was jaren ten laste van de referentiepersoon– en onderstreept dat hij dit afdoende heeft aangetoond en dat het zijn bedoeling is om een verblijfsrecht te verwerven, in functie van de Nederlandse referentiepersoon. Verzoekers eigen visie op zijn zaak en zijn bedoeling om alhier op legale wijze te verblijven, tonen niet aan dat verweerder disproportioneel, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is tewerk gegaan. Verzoeker kan de realiteit namelijk niet onder de mat vegen dat verweerder reeds vijfmaal heeft geoordeeld dat hij niet aantoonde 'ten laste' te zijn geweest van de referentiepersoon en derhalve niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker ingediende beroepen tegen twee bijlagen 20, waarvan de laatste zoals bedoeld in punt 1.8., werden door de Raad verworpen. De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt – stukken 4 en 5 – werden reeds beoordeeld door verweerder, naar aanleiding van de verschillende bijlagen 20. Verzoeker kan niet dienstig in het kader van huidig beroep het debat gaan heropenen over de door verweerder in de in punt 1.8. bedoelde bijlage 20 laatst gedane beoordeling over het ten laste zijn van verzoeker van de Nederlandse referentiepersoon.

2.10. Verzoeker benadrukt dat hij zijn verblijfsaanvragen telkens heeft geactualiseerd, zodat het volgens hem kort door de bocht is om te stellen dat hij de verblijfswetgeving misbruikt. Aangezien verzoeker al vijf keer een verblijfsaanvraag heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon en ondanks actualisatie al vijf keer is gebleken dat hij niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder dergelijke handelwijze beschouwt als een misbruik van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet en dit aanwendt om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, wanneer hij daarnaast ook vaststelt dat verzoeker de mogelijkheden voor vrijwillig vertrek waarover hij werd geïnformeerd naast zich heeft neergelegd (a), er geen sprake is van minderjarige kinderen (b) of een medische problematiek (c), er geen sprake is van specifieke omstandigheden in België (d) en verzoeker een volwassen persoon is die kan worden geacht om verder zijn leven op te bouwen in het land van oorsprong zonder de aanwezigheid van zijn schoonzus of broer (e). Verzoeker gaat helemaal niet concreet in op de overwegingen (b) en (c) en overweging (e), die voortvloeit uit door verweerder afgegeven bijlagen 20 en een overweging betreft in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet aan het wankelen worden gebracht door verzoekers overtuiging dat hij ten laste was van zijn schoonzus en broer en alhier een gezinsleven met hen leidt. Voor wat betreft de vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar de corona-epidemie, daar waar die is losgebarsten in maart 2020 en verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten kreeg op 28 februari 2019. Ook kan verzoeker niet dienstig opwerpen dat hij maar één bevel om het grondgebied te verlaten kreeg uitgereikt. Ook één bevel om het grondgebied te verlaten houdt een terugkeerverplichting in. De duurtijd van drie jaar steunt zoals hierboven blijkt ook op andere overwegingen dan de overweging dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten hoewel hij was geïnformeerd over de mogelijkheden tot vrijwillige terugkeer. Verzoeker verwijst voorts naar zijn blanco strafblad maar er kan van elke vreemdeling die in België verblijft, worden verwacht dat hij geen misdrijven pleegt. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze dit een specifieke omstandigheid kan zijn die verweerder noopte tot het opleggen

van een inreisverbod voor een duurtijd van minder dan drie jaar. Verzoeker verwijst ten slotte naar zijn integratie in België en voegt ten bewijze daarvan stuk 6 bij zijn verzoekschrift. Deze elementen van integratie (het volgen van Nederlandse les, een Nederlandse taalstage en een inburgeringstraject), spelen zich af tijdens een precair verblijf en kunnen dan ook geen specifieke omstandigheden zijn die verweerder noopten tot het opleggen van een inreisverbod voor een duurtijd van minder dan drie jaar. Dezelfde vaststelling geldt voor het feit dat verzoeker geen financiële dienstverlening geniet van het OCMW.

2.11. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat er voor meerderjarige familieleden zoals in casu tussen verzoeker en zijn schoonzus/broer bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist zijn, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Tot vijfmaal toe heeft verweerder reeds vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond een familielid 'ten laste' van de meerderjarige referentiepersoon te zijn. De beroepen die werden ingediend tegen twee van de vijf weigeringsbeslissingen werden verworpen. Verzoeker toont derhalve het bestaan niet aan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met zijn meerderjarige schoonzus en broer. Deze vaststelling volstaat reeds om te oordelen dat voormelde verdragsbepaling niet is geschonden. Een bijkomende belangenafweging drong zich in deze dan ook niet op. Verweerder kan voorts bezwaarlijk worden verweten geen aandacht te hebben gehad voor het feit dat het *"lang zal duren eer verzoeker het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren"* en dat verzoeker lang gescheiden zal zijn van zijn schoonzus en broer. Het ligt immers in de eerste plaats in verzoekers handen om aan te tonen te voldoen aan de toegangs- en verblijfsvoorwaarden. Het staat hem hierbij vrij om de opheffing of intrekking van het inreisverbod aan te vragen. De Raad voegt er nog aan toe dat het verzoeker vrijstaat om zijn band met zijn schoonzus en broer te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen wanneer het inreisverbod in werking treedt. Wat betreft zijn privéleven en voorgehouden integratie: verzoeker voegt stuk 6 bij zijn verzoekschrift om dit aan te tonen. Zoals de bestreden beslissing het aangeeft heeft verzoeker, nadat hij in 2016 zijn land van herkomst had verlaten, enkel een precair verblijf gekend in België. Wanneer een privéleven zich ontwikkelt tijdens een dergelijk verblijf, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verzoeker toont met wat normale integratie-elementen kunnen worden genoemd, zoals het volgen van Nederlandse les, een Nederlandse taalstage en een inburgeringstraject, niet aan dat er sprake is van dergelijke omstandigheden. Dezelfde vaststelling geldt voor het feit dat verzoeker geen financiële dienstverlening geniet van het OCMW. Waar verzoeker betoogt dat een terugkeer naar Marokko een terugkeer naar onvermogenheid met zich meebrengt en dat op die manier ook zijn privé- en gezinsleven wordt getroffen, kan de Raad volstaan met de verwijzing naar de diverse bijlagen 20, waaronder de laatste zoals bedoeld in punt 1.8. waaruit blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in Marokko. De Raad neemt ten slotte akte van het theoretisch betoog van verzoeker aangaande artikel 8 van het EVRM – dat het merendeel van de uiteenzetting beslaat – doch hiermee wordt geen concrete schending van deze verdragsbepaling aangetoond

2.12. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat verweerder ten onrechte is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod met een duurtijd van drie jaar. Verzoeker is ervan overtuigd dat de bestreden beslissing niet deugt maar hij toont niet aan dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid heeft overschreden of onzorgvuldig of disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM heeft gehandeld.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA